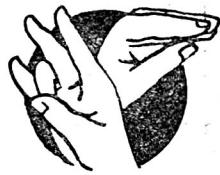

НАШЕ

ЖИТТЯ

РІК ВИДАННЯ 7-й

Газета виходить
щотижня

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 26 (312)

Субота, 30 червня 1973 р.

Ціна 2 коп.

ВЧОРА, СЬОГОДНІ, ЗАВТРА

Недавно Українське товариство глухих відзначило свій 40-річний ювілей. За ці 40 років воно пройшло великий, славний шлях. І не легкий. На нього відважно і корисно оглянутися кожному члену нашого Товариства. Відважно тому, що бачачи наші теперішні досягнення, ми вже новою, вищою мірою, міряємо минуле, розуміємо, що все прожито — прожито не марно. Корисно тому, що лише добре знаючи минуле, можна правильно оцінити сучасне і краще уявити собі ті вимоги, які невідомі поставити перед нами майбутнє.

Мені, педагогу, хочеться сказати кілька слів про найближче для мене — про освіту глухих трудівників, про вечірні школи робітничої молоді. Значення їх важко переоцінити. І ось чому. Товариство глухих, незважаючи на всі труднощі перших років свого існування, з перших кроків приділяло велику увагу питанню освіти глухих. Від успішного розв'язання цього питання залежало дуже багато і, в першу чергу, залучення глухих до культурного життя країни, до натхненної і творчої колективної праці.

Тоді, в умовах суцільної неписьменності глухих, позитивне значення мали школи-інтернати. Вони найкраще відповідали можливостям і вимогам того часу, були першим щаблем, який дав змогу тисячам глухих трудівників за порівняно короткий строк піднятися вище.

Вже через кілька років, одразу ж після війни, назріла потреба в неповно-середній освіті. На зміну початковим школам-лікнепам, прийшли вечірні неповно-середні школи — 12-річні. На цьому етапі розвитку освіти глухих, неписьменність ставала уже рідкісним явищем, молодші класи стали поступово відмирати.

Це говорило саме за себе. В ті роки у вечірні школи потоком йшли випускники дитячих шкіл-інтернатів. Там вони завершували свою освіту, одночасно оволодіваючи професією на УВП глухих. До недавнього часу така постановка загальної і професійної освіти глухих цілком відповідала вимогам часу. Однак, життя йде вперед велетенськими кроками, науково-

технічний прогрес ставить перед робітничою молоддю все складніші завдання, які вже сьогодні далеко не всім по плечу. Він вимагає, щоб мінімумом загально-освітнього рівня сучасного робітника стала середня освіта. Така проблема нашого сьогодення і найближчого завтрашнього дня. Вона чекає свого вирішення.

Партія і уряд приділяють велику увагу навчанню і вихованню підрастаючого покоління. Перед школами поставлено почесне завдання — виховати юнь не тільки високоосвіченою, але і високоморальною, стійкою, мужньою. Вмілою і працелюбною.

Тільки така зміна може принести педагогічному колективу справжню глибоку радість і гордість. Нашим школам є чим пишатися. Випускники вечірніх шкіл в своїй більшості — люди високо-розвинуті, культурні, працелюбні. Поєднання праці і навчання вимагає від людини мобілізації усіх фізичних і духовних зусиль.

Таке напружене життя для багатьох юнаків і дівчат досить часто триває по кілька років. І я не боюся сказати, що це своєрідний подвиг.

Візьму за конкретний приклад нашу школу. За час свого існування Вінницька вечірня школа робітничої молоді № 28 вручила свідоцтва про освіту 166 випускникам. В цьому році вона відзначила 51 випуск: свідоцтва одержали 17 чоловік. Більшість з них навчалася в нашій школі по 4—5 років, а робітничі Вінницького УВП М. Рибак, А. Деркач і М. Третяк відповіли 9, 8, 7 років!

Нас радує не тільки високий рівень їх загального розвитку, але й їх трудова дисципліна, висока результативність праці на виробництві.

Де б не працювали наші випускники — на підприємствах державної промисловості, чи на УВП — вони скрізь виконують виробничі норми не менш, ніж на 120—130 процентів.

Школа по праву пишається своїми випускниками, нагородженими орденами і медалями Союзу РСР: Миколою Коломійцевим, Іваном

Рильським, Дмитром Крикливим, Ганною Кукурудзою та відмінниками виробництва — «Майстрами-золоті руки» — Н. Нагірною, Н. Босою, Н. Свящук та багатьма іншими.

Те, що вони є, говорить про позитивне. Та, на жаль, є ще і такі, що мусять викликати глибоку тривогу не тільки у вчителів, а й у всіх, хто причетний до життя нашого Товариства, хто відповідає за людей, за нашу найближчу, найбільшу цінність.

Це перш за все те, що процент молоді, яка щорічно залишається за бортом школи, все ще великий. Любителі далеко не найної флософії: «Я живу сам по-собі» — є скрізь. Їх не важко впізнати по поведінці, по зовнішньому. І хоч всеобщ з кожним днем стає все повнішим і повноціннішим, він не може виправдати наявності, навіть, одного процента таких невігласів серед нашої молоді.

Друге — не менш важливе. Це необхідність переходу до загальної середньої освіти і в школах глухих. Це найгостріша проблема часу, продиктована, як згадувалось вище, вторгненням науково-технічного прогресу в усі галузі людської діяльності. Невідповідність освіти глухих його вимогам — вже сьогодні не може не викликати тривоги. А що ж буде завтра, коли незмірно ускладниться устаткування і робітничі завдання стануть по плечу тільки високоосвіченим людям?

Розв'язати це завдання повинні вечірні школи. Перехід спецшкіл-інтернатів на 12-річне навчання значно підніме рівень загальної підготовки молоді, котра приходить у вечірні середні школи, і тим самим поставити середню освіту на надійну підвалину.

Хочеться вірити, що наші школи справляться з таким завданням. Справа орієнтації молоді на новий рубіж, на високу мету у житті повинна стати близькою кожному працівникові нашого Товариства, хто працює з молоддю, адже порука успіху в тому, щоб молоді зрозуміла, що без оволодіння знаннями неможливо йти в ногу з життям.

Г. ШВЕЦЬ.

Стефанія Кіндратівна Фідак — швея-мотористка Івано-Франківського УВП. Ударниця комуністичної праці, активна учасниця громадського життя колективу. Свої виробничі завдання вона виконує на 125—130 процентів.

Фото О. ОЛЕКСІЄНКА.

Піврічний план — достроково

Розгорнувши соціалістичне змагання за дострокове виконання завдань третього, вирішального року дев'ятої п'ятирічки, трудівники Садгирського учбово-виробничого підприємства домоглися відрядних успіхів у своїй роботі.

26 червня колектив підприємства достроково, на три дні раніше, завершив виконання піврічного плану по всіх техніко-економічних показниках. Понад піврічне завдання додатково реалізовано галантерейних виробів на 47 тисяч

карбованців. За три дні червня понад план випущено готової продукції на 31 тисячу карбованців.

У соціалістичному змаганні високих виробничих показників домоглися бригади плетільників, що їх очолюють Іван Лознян та Василь Абрамчук, та інші виробничі колективи.

Всі сили на дострокове виконання річного плану! Під таким девізом трудиться сьогодні колектив Садгирського учбово-виробничого підприємства.

Добрий початок

Нових трудових успіхів досягнули в третьому, вирішальному році дев'ятої п'ятирічки робітники і службовці Київського дослідного підприємства. За підсумками I кварталу 1973 року республіканського та обласного соціалістичного змагання, підприємству присуджено перше місце. Колектив Київського дослідного підприємства сповнений прагнення і надалі утримувати завойовану першість.

«Більше, краще, з меншими затратами!» — девіз колективу. Велику активність у перетворенні в життя цього девізу виявили раціоналізатори. Серед них інженери-конструктори В. Бруський, Л. Філанін, старший інженер-технолог В. Полонський, слюсар-інструментальник В. Кривогубенко, налагоджувальники — А. Ляхорський, П. Телехов, зварювальник І. Жолдак та інші.

Тільки за перші чотири місяці раціоналізаторами було подано 30 пропозицій. І вже зараз 14 з них впроваджено у виробництво. Економічний ефект від впровадження цих пропозицій становить біля 9 тисяч карбованців.

З впровадження раціоналізаторських пропозицій слід відзначити пропозицію інженера-технолога В. Полонського. Він запропонував виготовити деталі (втулку 69) виробу ШСВ-20 з труби алюмінієвої 25×5 Д16Т замість прутка діаметром 24. Ця пропозиція дала умовний річний ефект — 4650 карбованців. Цю пропозицію подано на конкурс «Краща раціоналізаторська пропозиція 1973 року», який оголосила президія Центрального правління УТОГ.

Хочеться сподіватися, що це буде не остання конкурсна пропозиція нашого колективу.

Значна робота по покращенню якості виробленої продукції, підвищенню продуктивності праці проводиться в цеху складання реле. Силами підприємства виготовлено автомат по зачистці кінців і нарізання дроту для монтажу реле РПУ-2. Впровадження в експлуатацію цього автомата дозволило звільнити 12 робітників, які раніше працювали на цій операції. На дільниці цього ж цеху виготовлено та впроваджено у виробництво реверсивний різьбонарізальний верстат, який дозволяє підвищити продуктивність і покращити якість різьби у сердечниках катушки реле РПУ-2 та інших деталях.

Завдяки реконструкції, проведеній на підприємстві до свята 1-го Травня, працівники технологічного відділу одержали нове, світле приміщення. Незабаром одержить додаткову площу цех пластмасового лиття, який поповниться новим високопродуктивним обладнанням.

Робітники і службовці підприємства працюють над удосконаленням складних і трудомістких процесів виробництва шляхом їх механізації та автоматизації.

Ці заходи мобілізують творчі сили трудівників Київського дослідного підприємства на успішне виконання планових завдань, третього, вирішального року дев'ятої п'ятирічки, які колектив зобов'язався виконати достроково до 28 грудня.

Б. ЦВИНТАРНИЙ,
старший інженер Київського дослідного підприємства.

За багаторічну і бездоганну роботу на УВП та в організаціях Товариства рішенням президії ЦП УТОГ та Республіканського комітету профспілки робітників місцевої промисловості та комунально-побутових підприємств велику групу ветеранів Товариства нагороджено грамотами і цінними подарунками.

На фото (зліва направо) Н. М. Степанець — настильниця Сумського УВП, О. Г. Козловський — токарь Одеського УВП-3, В. Ф. Недбайло — швея Лубенського УВП, В. Л. Воскобойников — змінний майстер Харківського УВП-1, В. П. Четч — полірувальниця меблів Одеського УВП-1, І. П. Здоровило — старший інструктор ЦП УТОГ, Г. А. Саприкіна — швея Харківського УВП-2, І. П. Теплуха — токарь-автоматник Київського дослідного підприємства, М. І. Ушкалова — контролер Котопського УВП, С. А. Столярчук — майстер ВТ К КДП і І. А. Жолонович — полірувальниця меблів Бродівського УВП.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

Адміністрація Чернівцького УВП постійно піклється про те, щоб виробничники щодня були забезпечені гарячими і смачними обідами.

На фото: робітниця Т. Білан в обідню перерву.

Фото Д. ОЛЕКСАНДРЕНКА.

В гостях—воронежці

На цю зустріч ми чекали давно. До приїзду самодіяльних аматорів Всеросійського товариства глухих з міста Воронежа ми готувалися. Ще в травні 1970 року наш театральний колектив побував на гастролях у своїх російських побратимів. Це поклато початок дружби наших колективів. На прощання ми запросили господарів до себе, у Ворошиловград. І ось, нарешті, телеграма: ідемо!

В той погожий вечір Ворошиловградський Будинок культури був переповнений. Гостей стрічали з квітами... Гарячі потиски рук, обійми і теплі, щирі слова вітання, з якими виступила директор Ворошиловградського Будинку культури Н. Кирсанова. Вечір пройшов чудово. Гості підготували різноманітну концертну програму. Вони показали постановку чеховського «Ювілею», яку вдумливо підготував режисер І. Сачко.

Другого дня для гостей було організовано екскурсію до міста комсомольської слави—Краснодона. А ввечері знову зустрічі в Будинку культури. На цей раз на сцені виступали господарі, які порадували гостей різноманітною програмою. Виступав танцювальний колектив «Каблучок» та артисти самодіяльного Народного театру. Цю програму, яка пройшла з великим успіхом, ми спеціально готували для гостей.

На закінчення цього вечора гості нам підготували приємну несподіванку. Наші російські друзі подарували нам кінострічку з кадрами нашого перебування у Воронежі. Її під бурхливі оплески вручив нам директор Воронезького Будинку культури П. Манохін.

Г. ПІДВИСОЦЬКА,
режисер Ворошиловградського самодіяльного Народного театру глухих.

НОВЕ В РОБОТІ

У Запорізькому Будинку культури за останній час відбулося багато нових культмасових заходів, які привернули увагу відвідувачів. Наприклад, цікава гра-змагання «Нумо, хлопці», що зібрала у спортивному залі близько 280 чоловік.

Вперше відбувся і конкурс на краще виконання концертного номера (танцю, пісні, оригінального жанру).

Найкращі активісти Будинку культури виступили з мінімним читанням художніх творів, віршів радянських письменників та поетів М. Горького, О. Толстого, М. Шолохова, К. Симонова та інших.

Успішно пройшли вечори клубів

«Орбіта» і «Дніпряночка». Клуб «Орбіта» знайомить своїх членів з міжнародним становищем. «Дніпряночка» — клуб для жінок. Тут діляться досвідом, як краще і смачніше приготувати їжу, яку вибрати зачіску та шукають відповіді на інші питання, які цікавлять жінок та дівчат.

Група учасників художньої самодіяльності виїжджала до братньої Білорусії. Запорізькі самодіяльні аматори відвідали Мінськ і в місцевому Будинку культури дали концерт.

Відбулися зустрічі з ветеранами УТОГ, які поділилися спогадами про славний шлях Українського товариства глухих. В. Дюкову, Б. Лавренюку було вручено букети квітів.

С. МОРДУШЕНКО.

Закінчився навчальний рік. Багатьох учнів випускних класів хвилює питання: куди піти працювати? Щоб дати відповідь, Сосницька спецшкола-інтернат для глухих дітей при допомозі облівіділу УТОГ організувала екскурсію учнів випускних класів до міста Чернігова. Основною метою цієї екскурсії було ознайомлення випускників з роботою швейного та деревообробного підприємств.

Адже в Сосницькій школі-інтернаті учні одержують перші навички шиття та постолярній справі. І ось група дівчат та хлопців в супроводі вчителя прибули до Чернігівського Будинку культури глухих. Звідси і розпочалась їх екскурсія. Ознайомившись з роботою Будинку культури, вони прибули на Чернігівське УВП. Тут їм показали підприємство, починаючи з підготовчої дільниці і кінчаючи складом готової продукції. Та найбільшу увагу учнів привер-

ЗНАЙОМСТВО З МАЙБУТНІМ

нули розкрийний та швейний цехи, де на електричних швейних та розкрийних машинах й на іншому обладнанні виконують різні виробничі операції. В цехах УВП учасники екскурсії зустрілися з багатьма молодими кваліфікованими робітниками — колишніми учнями Сосницької школи. Вони з задоволенням розповіли про свою роботу на УВП, про своє трудове самостійне життя.

Хлопців більше цікавила столярна справа, а тому з УВП екскурсійний автобус прибув на подвір'я одного з великих деревообробних підприємств міста Чернігова. Тут теж працюють глухі. Один з них — Бичковий Валентин Семенович. Молодий робітник виконує найскладніші замовлення, відмінно

розбираючись у складних кресленнях. Він багато чого цікавого розповів учням. Молоді люди — випускники школи ознайомилися з підприємствами і одержали познання про працю на виробництві, почули багато чого повчального від старших товаришів, побачили їх за роботою. Корисним для молоді було це знайомство, адже незабаром всі вони будуть працювати на однорідних підприємствах.

Часу залишалось обмаль, але учасники незвичайної екскурсії не поспішали додому. Вони ще відвідали музей Михайла Михайловича Коцюбинського, побували на його могилі та в інших історичних місцях старовинного міста.

О. КЛИМЕНКО.

СЕРДЕЧНЕ СПАСИБІ

Нещодавно в Києві відбувся десятиденний семінар самодіяльних хореографічних колективів УТОГ, організований Курсовою базою спільно з науково-методичним кабінетом клубної роботи при Центральному правлінні УТОГ. На семінар прибули хореографи Ворошиловграда, Києва, Жданова, Хмельницького, Черкаса, Вінниці, Чернівців, Сум, Умані та інших міст республіки.

Час проведення семінару вибрано дуже вдало, завдяки чому ми змогли побачити творчий звіт Кіровоградської області, Заслужений академічний ансамбль танцю УРСР, обласний конкурс балетних танців «Київські каштани» та інше.

Програма семінару була насичена і різноманітна: лекції, постановки танців, тренаж, обмін досвідом, перегляд кінофільмів, відвідання репетицій — все це було сприйнято учасниками семінару з винятковою увагою.

Педагогічний склад теж був підібраний вдало. З нами працювали заслужені артисти УРСР Г. І. Березова, А. В. Калінін, старший педагог студії Вірського — Є. В. Зайцев, педагог хореографічного училища, балетмейстер Народного ансамблю танцю Будинку культури імені Фрунзе Б. А. Білоцерківський.

Можна сміливо сказати, що семінар проведений відмінно. Все побачене, записане нами буде використано, ляже в основу репертуарів і сприятиме дальшому піднесенню виконавської майстерності наших колективів.

Р. ЧЕПУРНА,
директор Чернівецького Будинку культури.

Микола Цекот — волочильник Дніпродзержинського УВП. Ударник комуністичної праці завжди переймає кращі методи роботи, систематично підвищує продуктивність праці. Недаремно ж він «Майстер — золоті руки». Передовий виробничник щоденно виконує норми виробітку на 160—165 процентів і вже зараз трудиться в рахунок серпня 1974 року. Його портрет занесено на Дошку пошани міста.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

СЛАВНИЙ ШЛЯХ

Коли в Крелевецькому краєзнавчому музеї збираються люди, перед ними часто виступає середнього зросту, сивий чоловік. Це член УТОГ Володимир Опанасович Замула. Йому є що згадати, є що розповісти...

...У 1941 році після закінчення Ленінградської спецшколи-інтернату Володимир повернувся до Крелевця. Незабаром його обрали головою міждрайвідділу УТОГ, але не встиг він ввійти у курс справи, як почалася війна.

На Сумщину вдерлися фашисти. Хлопець дивувався, чому вони з матер'ю не виїжджають з міста. Адже їх сім'ю всі знають, як більшовицьку.

Тільки через деякий час Володимир довівся, що обком партії залишив його матір, Олександру Аркадіївну Замулу, для підпільної роботи. А потім він випадково знайшов на горіщі захований радіопередавач. Для кмітливого юнака все стало зрозумілим...

У школі Володимир захоплювався хімією і тепер, щоб якось прожити, почав варити мило. Та й будинок, де займалися кустарним виробництвом, менше привертало до себе уваги. Вечорами хлопець готував свою продукцію, а

вранці вирушав на базар.

Якось Володимир познайомився там з німецьким солдатом Гансом. Між ними встановилися комерційні відносини. Ганс запропонував хлопцю купити годинника і компас. Пам'ятаючи про наказ матері, при можливості купувати цінні речі, які потім Олександра Аркадіївна передавала в ліс партизанам, Володимир радо погодився.

Фашисти не звертали уваги на чорнявого хлопця, якого часто можна було побачити біля складу зброї, або в місцях розташування військової техніки. Глухонімий в їх розумінні, був тим самим, що й людина неповного розуму. А Володимир між тим все запам'ятовував, а потім передавав матері.

Здається все було продумано: старенька жінка й її глухий син ні в кого не викликали підозри. Біда прийшла, як завжди, неждано.

Якось на вулиці Володимир зустрів поліцай. Хлопець одразу ж його пізнав. Це був мешканець Крелевця Жора Почепинець. Володимиру захотілося плінути і зраднику в обличчя, але, згадавши, що не має права ризикувати, хлопець широко посміхнувся, поздоровкався. Почалася розмова. Володимира насторожив холодний погляд Почепинця. Щось в ньому було недобре. І справді, пере-

кинувшись декількома, нічого не значущими фразами, поліцай спитав:

— А де ж твої батьки-більшовики?

І невідомо чим би закінчилася розмова, якби поліцай зненацька не помітив на руці у хлопця німецького годинника. Очі його пожадливо заблищали...

Прийшовши додому, Володимир нічого не сказав матері, не хотів турбувати стареньку.

А Почепинець, зайшовши до комендатури, показав свого здобичкою з поліцаїв. Похвалився:

— В лісі у партизана відібрав! А через декілька днів, на подвір'я Замулів ввірвався загін фашистів. Серед них був і Почепинець...

— Більшовики, комуністи! — шепотів він перекладачу.

Почався обшук. Забрали цінні речі. Потім, коли на горіщі натрапили на радіопередавач, грубо штовхаючи, заарештували й Олександру Аркадіївну.

Вночі Володимир прокрався до комендатури. Біля невеличкого віконця побачив матір. Мати жестию показала сину, що треба йти в ліс, рятуватися, а їй вже, мабуть, звідси не вибратися.

— Віднеси, сину, партизанам годинника, їм він знадобиться, — сказала мати.

І тут, нарешті, Володимир розказав про свою зустріч з Почепин-

цем. Мати сумно посміхнулася: — Чому ти мені раніше не сказав?

Вона помовчала, а потім:

— Стривай, я дещо придумала! — раптом сказала вона.

Ранком наступного дня Володимир звернувся до комендатури з заявою, що декілька днів тому в лісі на нього напав партизан і забрав годинника. Особливо глухий хлопець підкреслював, що вчора, коли заарештували його матір, той партизан був серед німців, але вже в мундирі. Спочатку йому не повірили. Але він запевнив, що говорить правду. Це може підтвердити Ганс в якого він купив годинника. Та й як міг опинитися радіопередавач у них дома. Комусь ж він міг знадобитися. Адже мати його стара, а він глухий. Не інакше оцю «штуку» підкинуто до них. І зробив це той, хто хоче відвести від себе підозру.

В комендатурі швидко з'ясували, що годинника дійсно було продано глухому, що Почепинець хвалився поліцаєм, що відібрав годинника в лісі у партизана, та ще й вбив його. Начальнику комендатури було відомо, що в місті діє підпільна група, але натрапити на її слід ніяк не вдавалося. Це й вирішило справу.

А ще через місяць Радянська Армія звільнила Крелевець. Під вечір того радісного дня в невеличкий будинок Замулів завітав високий, зовсім сивий генерал:

— Олександро Аркадіївню, скоріше збирайтеся! Нагороди чекають на вас!

Мати, щасливо посміхаючись, поцілувала сина. Пообіцяла, незабаром повернутися. Та, видно, не судилося їм більше зустрітися. Через тиждень дізнався Володимир, що на сьомому кілометрі від Крелевця в машину, в якій їхала матір, влучила бомба...

Ще не закінчилася Велика Вітчизняна війна, як Володимир Опанасович став працювати в райспоживспільці. Вечорами у нього вдома збиралися глухі. Читали газети, зведення з фронту. Будинок В. Замулів глухі з навколишніх сіл почали називати клубом. З 1945 року цей клуб згуртував навколо себе 157 чоловік. Директором його було призначено Володимира Опанасовича Замулу. Так і працювала культстанова в будинку Замулів аж до 1960 року — доти, поки для членів УТОГ не було збудовано новий клуб.

Нині в культстанові є чудовий телевізор, кінопересувка, невеличка, але змістовно підібрана бібліотека. Плідно працюють в клубі гуртки, а один з них — політичний, веде директор.

В 1972 році культстанові було присвоєно почесне звання «Колектив високої культури обслуговування». В цьому році це звання також підтверджено.

В 1971 році прізвище В. О. Замулів було занесено до Книги пошани ЦП УТОГ. Адже біля 30 років свого життя віддав Володимир Опанасович нашому Товариству.

Т. ПРОХОРЧУК.

Ритмічно і злагоджено працює колектив Івано-Франківського УВП. З місяця в місяць підприємство перевиконує плани по реалізації готової продукції.

Щоб швейні вироби Івано-Франківського УВП завжди відповідали стандарту і безперебійно поступали на склад готової продукції, — за цим уважно слідкують бригадир Анеля Скорбач та майстер Микола Касян.

Фото О. ОЛЕКСІЄНКА.

Вагомий внесок

З початку дев'ятої п'ятирічки пройдено половину шляху. Цей шлях ознаменований великими перемогами на всіх ділянках промислового і культурного будівництва.

Вагомий внесок у здійснення поставлених завдань XXIV з'їзду КПРС внесли і трудівники Донецького УВП.

План перших років п'ятирічки підприємство виконало достроково, взято добрий розгін і на нинішній рік п'ятирічки. Прийняті соціалістичні зобов'язання виконуються успішно.

Відмінно працюють складальники магнітних пускатів, штампувальники і пресувальники електроарматурного цеху.

Нещодавно бригадам складальників магнітних пускатів ПМЕ-111 і ПМЕ-113 (бригадир В. Коваль),

складальникам електропатронів (бригадир Є. Зубкова) і бригаді гальваніків, яку очолює А. Давидовський, присвоєно звання колективів комуністичної праці.

Одночасно з успішним виконанням виробничих завдань у нас на підприємстві ведеться будівництво нового виробничого корпусу.

Уже прокладено підземні комунікації, підготовлено котлован, завершено підготовчі роботи. Трудівниками підприємства прийнято рішення взяти посильну участь у допомозі будівельникам для більш успішного розгортання будівельних робіт.

Завданням колективу нашого підприємства, як і раніше, є успішне виконання плану третього року дев'ятої п'ятирічки.

Б. ТУРКІН.

Колектив Київського дослідного підприємства має славні трудові традиції. Вже багато років підприємство добивається високих виробничих показників у соціалістичному змаганні. На підприємстві багато досвідчених спеціалістів, які показують зразки комуністичного ставлення до праці.

...Двадцять років промайнуло, як один. І досі Комар Іван Кузьмич пам'ятає той день, коли в 1952 році неслівним сільським юнаком вперше приїхав до Києва. Замість неозорих полів, знайомих змалку пахощів землі з безкраїми пшеничними ланами, свіжістю лугов і плеском річок, все постало перед ним незвичним. Його зустріло гаряче дихання великого міста і в нього з'явилася думка, а чи не повернутися в село? Там все рідне, знайоме, близьке... Але Іван відігнав її.

Справді, умови для навчання були зовсім незвичні. Гуркіт металу, тіснота, відсутність спеціальності і знань внесли на деякий час розгублення. Потім зник. У групі учнів виробничого навчання не виділявся нічим, хіба що більше хотів знати, ніж міг і кидався від одної роботи до іншої. Далі зрозумів, що тільки уважність і праця принесуть те, чого йому не вистачає...

За два десятиріччя Іван Кузьмич освоїв не одну спеціальність і тепер згадає ті далекі роки свого навчання не без усмішки. Не

На фото: у складальному цеху Ворошиловградського УВП. Металеві ліжка цього підприємства атестовані по першій категорії, тому бригада складальників, якою керує В. Кирсанов, прагне високо тримати честь фабричної марки, випускаючи продукцію тільки високої якості.

Фото О. ДОВБЕНКА.

САМОВІДДАНІСТЬ

знав тоді, що до справжньої майстерності шлях великий і довгий.

Тепер не те підприємство, що було в п'ятидесяті роках. Про це знають тільки ветерани, а молоді здається, що так все і було, що нічого не змінилося.

Важко колись було працювати в тісних приміщеннях, не було де розвернутися. Тепер Іван Кузьмич працює полірувальником. Металевим карнизом для вікон він прикрасив оновлений і привабливий вигляд. Ці карнизи можна зустріти чи не в кожній київській квартирі. І робітник слідкує, щоб вони були не тільки якісно відполіровані, а й мали приємний вигляд. Як говорять сам Іван Кузьмич, новоселів повинна радувати кожна деталь, яке йде на оформлення квартири. Тож і працює, щоб не закралася огріхи і людям ніщо не затьмарило радощів новосілля.

Високе звання ударника комуністичної праці йому присвоєно одному з перших на підприємстві. І працює довів, що він носить його заслужено. Як завжди, він заспівав у змаганні. Трудові показники Івана Кузьмича сягають 140—160 процентів норми. В третьому, вирішальному році дев'ятої п'ятирічки, робітник працює вже в рахунок 1974 року, докладає всіх зусиль, щоб разом з колективом виконати п'ятирічку достроково.

Ольга Харченко на підприємство прийшла після шкільної партії більше двох років тому. Вже з перших кроків на виробництві вона показала себе з кращого боку. Ольга досить швидко оволоділа спеціальністю і піднялась до рівня кращих. Досконало вивчивши технологічний процес пластмасового литва, молода робітниця виконує змінні завдання на 140—150 процентів.

У Ольги Харченко весела, товариська вдача, з усіма вона однаково привітна, доброзичлива. На робочому місці вона уважна, зосереджена. Роботі Ольга віддається з душою. На запитання, яке заняття їй більше до серця відповіла: «Робота». І сказано це було з непередбачуваною ширістю.

В цеху пластмасового литва Ольга — одна з найкращих. Розгорнувши боротьбу за дострокове виконання завдань третього, вирішального року дев'ятої п'ятирічки, Ольга Харченко викликала на змагання досвідчених ветеранів.

Отак в труді і зростають люди. Любов до праці породжує ту самовідданість, яка додає сил, допомагає долати перешкоди. Колектив КДП за те і цінує своїх передовиків, що завзяттям, трудовим горінням вони запалюють інших, ведуть за собою.

Ф. САВЕНКО.

ЗМАГАННЮ—ПОВСЯКДЕННУ УВАГУ

[НОТАТКИ З ПЛЕНУМУ]

В Будинку культури відбувся пленум правління Одеського обліводу УТОГ. Його учасники заслухали і обговорили доповідь голови правління В. І. Семенової про хід виконання соціалістичних зобов'язань колективами і організаціями області.

Доповідач і виступаючі відзначили, що колективи учбово-виробничих підприємств міста Одеси успішно справилися з плановими завданнями за п'ять місяців цього року. А культзаклади області послідовно виконують основні заходи і контрольні цифри. Політико-масова робота проводиться під гаслом: «Третьюму, вирішальному — ударну працю!».

На пленумі відбулася серйозна розмова про організацію соціалістичного змагання, яке стало вирішальною силою в боротьбі за дострокове виконання виробничих завдань третього року і п'ятирічки. Як змагаються колективи, яких вони досягли успіхів, що заважає працювати краще? Про все це говорили у своїх виступах учасники пленуму.

У доповіді було звернуто увагу на істотні недоліки в організації соціалістичного змагання між УВП

Одеси, Єнакієва, Херсона і Київського дослідним. Так, колективи цих підприємств з початку року ще не провели взаємоперевірок, трудівники не знають, хто веде перед?

Хоч індивідуальні зобов'язання є, але в них чимало формалізму — всі однакові, показники взяті без урахування особистих якостей і можливостей кожного трудівника. На УВП є робітники, які своєю працею випереджають час. Вже сьогодні вони трудяться в рахунок 1974 року, але про них ніхто не знає, їх досвідом ніхто не цікавиться.

Директор УВП-2 Ю. Г. Гройзун звернув увагу на необхідність зміцнення середньої ланки працівників — змінних майстрів. Майстер — головна фігура на підприємстві, він також і організатор соціалістичного змагання.

Завідувач Роздільнянським районним клубом Є. П. Сергієнко поділилася досвідом проведення масово-політичної роботи по охопленню сільських трудівників соціалістичним змаганням, проведення свят праці.

Про хід освоєння нових видів електротехнічних виробів після реконструкції підприємства, про моральне заохочення передовиків

виробництва розповіли у своїх виступах директор УВП-3 Р. О. Коган і голова місцевого — В. Н. Чоботар.

Голова обкому профспілки робітників місцевої промисловості і комунально-побутових підприємств В. В. Сазонов, що виступив на пленумі, зупинився на організації соціалістичного змагання за дострокове виконання плану третього року дев'ятої п'ятирічки.

З травня по жовтень в Одеській області проводиться огляд втілення ленінських принципів змагання (гласність порівнянсть тощо). Виявлені недоліки в організації соціалістичного змагання необхідні усувати спільними зусиллями.

Учасники пленуму прийняли рішення, спрямоване на подальше поліпшення організації соціалістичного змагання на УВП, в культзакладах, приділяючи особливу увагу гласності, матеріальному і моральному стимулюванню переможців.

Пленум обліводу постановив вивчити досвід роботи Роздільнянського міжрайвідділу з тим, щоб зробити його надбанням усіх культзакладів області.

У IV кварталі намічено провести зліт учасників комуністичної праці, трудівників промисловості і сільського господарства.

Ю. ГЕР.

НА НИХ РІВНЯЮТЬСЯ

На Чернівецькому УВП працюють переважно дівчата, які прийшли до нас з шкільної лави. Більшість з них вже добре оволоділа спеціальностями і тепер нарівні з усіма виконують норми виробітку. Ставши членами трудового колективу, вони активно включилися в змагання за присвоєння звання ударників комуністичної праці, «Краща за професією», «Майстер — золоті руки».

Комсомолка Рая Кушнір на підприємство прийшла рік тому, але вже встигла себе добре показати. Рая відмінно освоїла всі операції пошиття, успішно виконує соціалістичні зобов'язання. Своєю працею вона довела, що гідна носити звання ударниці комуністичної праці. Робітниця бере активну участь у гуртках худож-

В ЄДИНОМУ СТРОЮ

Самовіддано трудяться нині члени Товариства глухих Миргородщини. 19 років працює в Миргородському промкомбінаті придільницею Дендербера Мотря Григорівна. Змагаючись за дострокове виконання завдань третього, вирішального року п'ятирічки, Мотря Григорівна при відмінній якості продукції виконує змінні норми на 150-170 процентів. Річний план 1972 року вона виконала за 11 місяців. За невтомність і трудову наснагу шанують і люблять робітницю в колективі. Фото ударниці комуністичної праці внаєсено на обласну Дошку пошани.

Доброго слова заслуговує і вантажник круп'яного заводу Микола Андрійович Прохоров, який денні норми виконує на 200—220 процентів.

На колгоспних ланах високих трудових показників добила Катерина Панасівна Гришко — помічниця бригадира городньої бригади колгоспу імені Шевченка села Хомутове та Григорій Нечипо-

ньої самодіяльності, успішно навчається у вечірній школі, щоб здобути середню освіту, мріє стати актрисою театру міміки і жести «Райдуга».

Не відстає від Раї і Марія Кишук. Активістка, наполеглива трудівниця, вона у всьому і скрізь проявляє трудову наполегливість, намагаючись все зробити, всюди встигнути.

За підсумками соціалістичного змагання молоді робітниця М. Варварчук, Н. Марчук, А. Ганзюк, М. Кристук, М. Вінтоняк, Ф. Вітвицька, Т. Паламарчук ведуть перед. Всі вони живуть і працюють, як одна сім'я. Трудовим зав'язкам, комуністичним ставленням до своїх обов'язків показують приклад всім трудівницям підприємства.

Г. ЦАЛІНА,
профгрупорг швейної дільниці
Чернівецького УВП.

рович Додух — раціоналізатор тракторної бригади колгоспу імені Ворошилова села Білки.

В колгоспі «Заповіт Ілліча» села Малий, трудиться ударник комуністичної праці, іздовий транспортної бригади Панас Іванович Іщенко.

Таких трудівників багато в Миргородському районі з яких кожен другий — ударник комуністичної праці. Так живуть і працюють члени нашого Товариства на різних ділянках народного господарства, вносячи частку і своєї праці у виконання накреслених Комуністичної партії.

Є. ГУБКО,
голова Миргородського міжрайвідділу УТОГ.
Полтавська обл.

Незабаром у групах виробничого навчання відбудуться випускні екзамени. У робітничі колективи підприємств ввійдуть нові поповнення. А поки що вони, крім вивчення основ своєї професії, знайомляться з визначними та історичними місцями свого краю.

На фото: майбутні швей-мотористки Житомирського УВП на екскурсії по місту. Інструктор виробничого навчання Н. Халамовська розповідає своїм вихованцям про знаменитого земляка, творця перших космічних кораблів, академіка Сергія Павловича Корольова.

Фото О. ДЗЮБИ.

НАШЕ
ЖИТТЯ 3

Субота, 30 червня 1973 р.

Літо — пора відпочинку

Куди піти чи поїхати в суботу або в неділю? — таке питання найчастіше постає перед нами після трудового тижня.

У нашій республіці багато чарівних куточків природи. Особливо чарують і приваблюють до себе всіх, незалежно від віку, і смагодова зелень садів, і парків та лісів, і водна гладь річок та озер. А любителі мандрівок по рідному краю вже давно проклали свої маршрути.

Наприклад, львів'яни часто виїждять у Карпати. Дніпропетровці та харків'яни — на свої бази літнього відпочинку. А трудівники

Сімферопільського УВП під керівництвом інструктора виробничого навчання М. Болдирева та наладчика швейних машин М. Васильченка постійно здійснюють за різними маршрутами захоплюючі мандрівки по горах та лісах Криму.

Швидко збіжить літо. Тому кожному погожу днину треба використати для оздоровлення виробничників УВП. Це має стати предметом особливої турботи і постійної уваги профспілок, первинних організацій Товариства та керівників УВП.

О. ДОНЧЕНКО.

На фото: старшокласники Сімферопольської школи-інтернату для глухих дітей зібралися в туристський похід по місцях бойової слави кримських партизанів. Ліворуч — фізкультурний керівник школи В. М. Павленко пояснює мандрівникам, як правильно визначити азимут по карті і компасу. В одному з куточків Пушечко-Водицького будинку відпочинку «Сосновий бір» відпочиваючі грають у шахи.

ЗА СПІЛЬНИМИ ІНТЕРЕСАМИ

За останній час все більш популярними стають клуби, які об'єднують людей за спільними інтересами. Члени таких клубів збираються в певні дні і проводять роботу, яка сприяє розширенню їх світогляду, приносить їм моральне задоволення.

Такі клуби міцно увійшли у практику роботи Івано-Франківського Будинку культури. Комсомольсько-молодіжні клуби всіма формами і методами своєї роботи вчать юнаків і дівчат жити по-комуністичному.

Так, вже декілька років працює у нас політичний молодіжний клуб «Прометей». Його завдання — показати молоді приклади боротьби за ідеї соціалізму і комунізму з життя і діяльності видатних борців за щастя народне, за справедливість. Клуб «Прометей» допомагає глухій молоді знайти своє місце в житті, зробити життя цілеспрямованим. На засідання клубу запрошуються лектори товариства «Знання», вчителі та юристи, які проводять лекції і бе-

сідні на різні теми, вечори запитань та відповідей і багато інших заходів.

Одночасно з клубом «Прометей» відкрився у нас і клуб дівчат «Подружка». Тут обговорюються питання дружби, здоров'я, виховання дітей в сім'ї тощо. В своєму клубі дівчата можуть навчитися вишивати і в'язати речі з вовни, готувати смачну їжу, консервувати овочі та фрукти. Всього не перелічити, адже майже на кожному з занять у дівчат виникає бажання вчитися чомусь новому і корисному. Так, на одному з занять хтось запропонував відкрити школу балетних танців. Тепер така школа успішно працює.

В цьому ж році у нас створено клуби «Веселка» та «Глобус». Про питання духовного розвитку глухих іде мова на заняттях клубу «Веселка». Головна увага надається естетичному вихованню юнаків і дівчат. Політичний клуб «Глобус» на конкретних прикладах знайомить своїх членів з життям молоді в різних країнах світу.

Заняття молодіжних клубів проводяться в найрізноманітнішій формі: це і тематичні вечори та усні журнали, такі, як наприклад, «Комунізм — це молодість світу і його будувати молодим», «Дорогого батьків», «Зустріч трьох поколінь», «Герої живуть серед нас».

Молодіжні клуби проводять також лекції, зустрічі з письменниками та поетами, старими більшовиками, ветеранами Громадянської та Великої Вітчизняної воєн, передовиками виробництва.

Молодіжні клуби — цікава форма культосвітньої роботи. Вони сприяють формуванню у юнаків та дівчат високих моральних якостей, відданості ідеям Комуністичної партії, виховання радянського патріотизму та пролетарського інтернаціоналізму, ставлять метою допомоги глухій молоді виробити естетичні погляди та смаки. Тому ми залучаємо до участі в клубах широкі маси глухих, приділяємо роботі клубів неослабну увагу.

О. ФУГА,
директор Івано-Франківського Будинку культури УТОГ.

ЮРИДИЧНА ДОВІДКА

1. Запитання. Як виплачується допомога по лікарняному листку при санаторно-курортному лікуванні?

Відповідь. Допомога при санаторно-курортному лікуванні видається, якщо чергової і додаткової відпусток робітника або службовця не досить для лікування та проїзду до санаторію і назад, і якщо путівка до санаторію видана фабзавкомом або місцевкомом (або вищестоящою профорганізацією) за рахунок соціального страхування або з оплатою 30 процентів вартості.

Робітникам і службовцям, хворим на активну форму туберкульозу, допомога при недостатності чергової і додаткової відпусток для лікування в туберкульозному санаторії та проїзду до санаторію і назад виплачується незалежно від того, ким видана путівка (направлення).

Допомога у згаданих випадках видається за весь строк санаторно-курортного лікування (строк путівки) з додаванням часу на проїзд до санаторію і назад, але з вирахуванням чергової і встановлених відпусток робітника або службовця. Лікарняний листок видається з вирахуванням чергової і додаткової відпусток і в тому випадку, якщо ці відпустки використані до від'їзду в санаторій. В цьому випадку адміністрація може надати на час, якого не вистачає, відпустку без збереження заробітної плати.

Допомога за зазначеними правилами видається також при амбулаторно-курортному лікуванні за путівками (курсівками), виданими фабзавкомом або місцевкомом (або вищестоящою профорганізацією) за рахунок коштів соціального страхування безкоштовно чи з оплатою 30 процентів вартості путівки (курсівки).

Якщо лікарняні листки видані з порушенням правил надання відпусток для санаторно-курортного лікування, то допомога по них не видається.

2. Запитання. Як і коли виплачується допомога при відпустці по догляду за хворим членом сім'ї?

Відповідь. При відпустці по догляду за хворим членом сім'ї допомога видається, якщо відсутність догляду загрожує небезпечкою для життя або здоров'я хворого і якщо неможливо помістити хворого до лікарні, а в сім'ї немає іншого члена сім'ї, який міг би доглядати хворого (домашня робітниця не вважається членом сім'ї).

Членом сім'ї, який може доглядати за хворим, слід вважати будь-якого дорослого члена сім'ї (незалежно від ступені споріднення), який проживає разом з хворим і має можливість фактично здійснювати догляд за ним.

При захворюванні дитини віком від двох років матері надається допомога незалежно від того, чи є

інший член сім'ї, який міг би доглядати хвору дитину.

Допомога по догляду за хворим членом сім'ї видається не більше ніж на три дні. Продовження строку виплати допомоги по догляду за хворим більше трьох днів надається лише в особливо виняткових випадках в залежності від захворювання члена сім'ї і побутових обставин.

Матері, звільненій від роботи для перебування разом з хворою дитиною в санаторії, допомога видається на весь час звільнення.

3. Який порядок виплати пенсій працюючим інвалідам III групи?

Відповідь. Відповідно до пункту 170 Положення про порядок призначення та виплати державних пенсій інвалідам III групи із числа робітників і службовців, пенсія виплачується в такому розмірі, щоб пенсія і одержуваний заробіток не перевищував в цілому всього заробітку перед призначенням пенсії. При цьому інвалідам III групи, заробіток яких не перевищує 120 карбованців на місяць, виплачується не менше 50 процентів призначеної пенсії.

Наприклад, громадянину Яковенку пенсія по III групі внаслідок загального захворювання призначена із середньомісячного заробітку 110 карбованців. Її розмір становить 25 карбованців на місяць. При заробітку 120 карбованців і менше йому виплачується 12 карбованців 50 копійок. Якщо заробіток більше 120 карбованців — пенсія не виплачується зовсім.

С. ГАМАНЮК,
юрист ЦП УТОГ.

ДЕЩО З ІСТОРІЇ ФУТБОЛА *

Тринадцять всесоюзних змагань з футболу 1972 року відбулися в Москві. У змаганнях взяло участь 6 команд. (До речі, слід повідомити читачів, що починаючи з 1970 року, згідно з положенням про розіграш першості СРСР з футболу серед команд глухих, у фіналі завжди грають шість найсильніших команд, а решта команд союзних Товариств глухих ведуть між собою боротьбу за право виступати у фіналі. У фінал виходить команда, яка займе перше місце в попередніх іграх. Вона переходить у фінал замість команди, яка займе останнє місце серед найсильніших команд).

Незважаючи на всі належні умови, які передували підготовці команди і відбір самих найкращих гравців у збірну, успіхи нашої команди на цих змаганнях були також невдалими — 4 місце. Перше місце зайняли футболісти Грузії, друге — РРФСР, третє — Вірменії.

Перша із причин невдалого виступу минулого року пояснюється певною зміною керівництва команди. Крім того, команди інших республік на 80 процентів укомплектовані були спортсменами переважно з одного міста проживання, тоді як склад нашої збірної має географію 8—9 міст, що має неабияке значення в підготовці команд до участі у всесоюзних змаганнях.

Отже, збірна команда нашого Товариства взяла участь у всіх тринадцяти чемпіонатах СРСР. Вона забила у ворота своїх суперників 77 м'ячів. Чудовий результат!

Вагомий внесок в успішному виступі команди на всесоюзних змаганнях внесли гравці команди. Серед них Є. Леонченко, Б. Оле-

няк, М. Кунтій, Я. Семочко, (Львів), М. Рижкін, В. Верлока, Ю. Самошенко, В. Онисимов (Харків), А. Овчаров, В. Марченко (Київ), Л. Борчанський, А. Журавський, І. Шаргородський (Одеса), В. Полюровський, В. Овсяник, (Дніпропетровськ), І. Прохоров (Донецьк), Ф. Луца (Ужгород) та інші.

Тренером команди в 1960—1961 роках був М. Савченко (Львів). З 1962 по 1968 рік він працював разом з заслуженим майстром спорту М. Махинею — старшим тренером команди. З 1969 по 1970 рік команду очолював М. Махinya (Київ). Тренером команди в 1971 році був Х. Дінер (Дніпропетровськ), а в 1970 році — Г. Гостомельський (Київ).

За успішний виступ команди на всесоюзних змаганнях тренерам команди — М. Савченко і М. Махині присвоєно звання заслужених тренерів УРСР — першому в 1962 році, — другому — в 1963.

На жаль всесоюзні змагання з футболу в 1973 році проводитись не будуть. Причиною цього, на думку керівників всесоюзної федерації глухих по фізичній культурі і спорту є підготовка збірної команди СРСР до участі у Міжнародних змаганнях серед глухих, які проводитимуться цього року в Швеції.

Хочеться сподіватися, що члени збірної команди УТОГ та її керівники зроблять все можливе для того, щоб вернути нашій збірній славу минулих років і найближчим часом повернути на Україну перехідний приз Комітету по фізичній культурі і спорту з футболу.

Й. ЗДОРОВИЛО,
старший інструктор оргвідділу ЦП УТОГ.

У білоруських друзів

Чернігівська область межує з Гомельською братньою Білорусією. Ці дві області республік — сестер живуть у великій дружбі між собою. Одним з підтверджень цього є давно існуючі традиційні зустрічі, які проводяться щороку. Такі зустрічі перетворюються в справжні свята.

Нещодавно, на запрошення обласного відділу глухих Гомельської області, учасники художньої самодіяльності Чернігівського Будинку культури побували в Гомелі. Українські культармійці підготували до своєї поїздки велику і різноманітну програму. Широю і сердечною була зустріч гостей з Чернігове. В Будинку культури глухих міста Гомеля відбулася відверта і цікава розмова, в якій голова Гомельського обласного відділу Григорій Георгійович Ліценштейн розповів про Товариство глухих Білорусії, про його роботу та плани на майбутнє. А ввечері відбувся великий виступ колективу художньої самодіяль-

ності. Під керівництвом А. Вільчинської та В. Карлаша чернігівчани показали братам-білорусам уривки з п'єси П. Мирного «Лімерівна», з поеми Т. Шевченка «Сон», з п'єси Б. Горбатова «Юність батьків», сцени, інтермедії, пантоміми, велику естрадну програму, танці. Бурхливими оплесками супроводжувався кожний номер виступу українських самодіяльних аматорів.

Велику майстерність виконання показали наші аматори сцени К. Лейкіна, Н. Клой, А. Горбаток, В. Донцов, Г. Охріменко, С. Лозанюк, З. Каплан, П. Пильник, Г. Марусик, В. Чичкан.

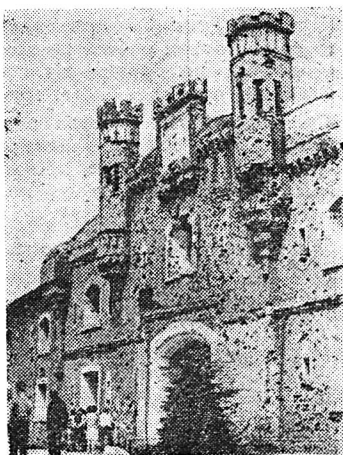
На закінчення цієї зустрічі Г. Ліценштейн вистовив ширшу і теплу подяку українським самодіяльним акторам. З добрими словами-відповіддю виступив директор Чернігівського Будинку культури глухих М. Левченко. Гости і господарі обмінялися сувенірами.

До пізнього вечора в Будинку культури глухих міста Гомеля яскраво горіли електричні вогні. Наступного дня чернігівчани оглянули визначні місця Гомеля, ознайомилися з його минулим і сучасним. Відвідали старий мальовничий парк культури і відпочинку, що виходять на береги річки Сож, побували в краєзнавчому музеї партизанської слави.

Незабутні враження від цієї зустрічі одержали члени товариств глухих Гомеля і Чернігова. З подібним візитом-відповіддю Гомельський обласний відділ глухих незабаром планує завітати до українських братів.

О. КЛИМОК.

Редактор О. БОРИМЧУК.

На фото: Брестська фортеця-герой.

Наша адреса: 252005, м. Київ-5, вул. Червоноармійська, 74, тел. 67-38-43.
«Наша жизнь» — орган Центрального правління Українського общества глухих.